TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2008. gada 6. novembrī *

Lieta C-405/07 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2007. gada 30. augustā iesniedza

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv M. de Hrāfe [*M. de Grave*] un K. Viselsa [*C. Wissels*], pārstāvji,

prasītāja,

otrs lietas dalībnieks, kas piedalās tiesvedībā —

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv M. Patakja [*M. Patakia*] un A. Alkovera Sanpedro [*A. Alcover San Pedro*], kā arī H. van Vlīts [*H. van Vliet*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši K. Šīmans [*K. Schiemann*], P. Kūris [*P. Kūris*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] un K. Toadere [*C. Toader*] (referente),

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2008. gada 17. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savā apelācijas sūdzībā Nīderlandes Karaliste lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2007. gada 27. jūnija spriedumu lietā T-182/06 Nīderlande/Komisija (Krājums, II-1983. lpp., turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru tika noraidīta prasība atcelt Komisijas 2006. gada 3. maija Lēmumu 2006/372/EK par valsts noteikumu projektu, kuru saskaņā ar EKL 95. panta 5. punktu paziņojusi Nīderlandes Karaliste un kurā noteiktas makrodaļiņu emisijas robežvērtības transportlīdzekļiem, kas aprīkoti ar dīzeļmotoriem (OV L 142, 16. lpp., turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums").

Atbilstošās tiesību normas

2 Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 13. oktobra Direktīvas 98/69/EK, kas attiecas uz pasākumiem pret gaisa piesārņošanu, kuru rada emisija no mehāniskajiem transportlīdzekļiem, un ar ko groza Padomes Direktīvu 70/220/EEK (OV L 350, 1. lpp.), I pielikuma 5.3.1.4. punktā ir noteikts, ka uz transportlīdzekļiem, kas aprīkoti ar dīzeļmotoru, kas ietilpst, pirmkārt, to M kategorijas (vieglās automašīnas) transportlīdzekļu jomā, kuri definēti Padomes 1970. gada 6. februāra Direktīvas 70/156/EEK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz mehānisko transportlīdzekļu un to piekabju tipa apstiprinājumu (OV L 42, 1. lpp.) A iedaļas II pielikumā — izņemot transportlīdzekļus, kuru maksimālā masa ir lielāka par 2500 kg —, un, otrkārt, uz N_1 kategorijas I klases transportlīdzekļiem (kravas transportlīdzekļi ar maksimāli atļauto svaru 1305 kg) attiecina makrodaļiņu (PM) koncentrāciju masas robežvērtību 25 mg/kg apmērā.

3 Saskaņā ar Direktīvas 98/69 2. panta 1. punktu:

"[..] dalībvalsts, pamatojoties uz iemesliem, kas saistīti ar gaisa piesārņošanu ar emisijām no transportlīdzekļiem, nedrīkst:

— atteikties piešķirt EK tipa apstiprinājumu saskaņā ar Direktīvas 70/156/EEK 4. panta 1. punktu,

— atteikties piešķirt valsts tipa apstiprinājumu,

— aizliegt reģistrēt, pārdot vai sākt ekspluatēt transportlīdzekli saskaņā ar Direktīvas 70/156/EEK 7. pantu,

ja šie transportlīdzekļi atbilst [Padomes 1970. gada 20. marta] Direktīvas 70/220/EEK [par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz pasākumiem, kas jāveic, lai novērstu gaisa piesārņošanu, kuru rada gāzu izplūde no mehānisko transportlīdzekļu dzirksteļaizdedzes motoriem (OV L 76, 1. lpp.)], kas grozīta ar šo direktīvu, prasībām."

4 Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 20. jūnija Regula (EK) Nr. 715/2007 par tipa apstiprinājumu mehāniskiem transportlīdzekļiem attiecībā uz emisijām no vieglajiem pasažieru un komerciālajiem transportlīdzekļiem (*Euro* 5 un *Euro* 6) un par piekļuvi transportlīdzekļa remonta un tehniskās apkopes informācijai (OV L 171, 1. lpp.) aizstās no 2013. gada 2. janvāra Direktīvu 70/220 un Direktīvu 98/69. Tās I pielikuma 1. tabulā ir noteikta "*Euro* 5" emisijas norma, paredzot makrodaļiņu (PM) koncentrācijas masas robežvērtības samazināšanu līdz 5 mg/km visu kategoriju un klašu transportlīdzekļiem, kas ietverti šajā tabulā. Attiecībā uz transportlīdzekļiem, kas ietilpst I klases M un N_1 kategorijā, saskaņā ar Regulas Nr. 715/2007 10. panta 2. un 3. punktu šī jaunā robežvērtība uz jaunajiem transportlīdzekļu tipiem attieksies no 2009. gada 1. septembra un uz jaunajiem transportlīdzekļiem — no 2011. gada 1. janvāra.

5 Atbilstoši Padomes 1996. gada 27. septembra Direktīvas 96/62/EK par apkārtējā gaisa kvalitātes novērtēšanu un pārvaldību (OV L 296, 55. lpp.) otrajam un divpadsmitajam apsvērumam:

"[..] vides un veselības aizsardzībai būtu jānovērš vai jāsamazina kaitīgo piesārņojošu vielu koncentrācija gaisā, kā arī jānosaka to radītā gaisa piesārņojuma robežvērtības un/vai trauksmes sliekšņi;

[..]

[..] vides un veselības aizsardzībai dalībvalstīm jāpieņem lēmumi un jārīkojas gadījumos, kad robežvērtības tiek pārsniegtas, lai konkrētā termiņā tās atkal tiktu ievērotas."

6 Direktīvas 96/62 7. pantā ar nosaukumu "Apkārtējā gaisa kvalitātes uzlabošana — Vispārīgas prasības" ir noteikts:

"1. Dalībvalstis veic robežvērtību ievērošanas nodrošināšanai vajadzīgos pasākumus.

2. Pasākumi, ko veic šajā direktīvā izvirzīto mērķu sasniegšanai:

[..]

b) nav pretrunā Kopienas tiesību aktiem par darbinieku drošību un veselības aizsardzību darba vietā;

c) būtiski nelabvēlīgi neietekmē vidi citās dalībvalstīs.

3. Dalībvalstis izstrādā rīcības plānus, kur gadījumiem, kad pastāv robežvērtību un/vai trauksmes sliekšņu pārsniegšanas risks, paredz īstermiņa pasākumus šā riska un šādu notikumu varbūtējā ilguma samazināšanai. Šajos plānos katrā konkrētā gadījumā var paredzēt ierobežot un vajadzības gadījumos pārtraukt darbības, ieskaitot mehānisko transportlīdzekļu satiksmi, kas izraisa robežvērtību pārsniegšanu."

7 Saskaņā ar Direktīvas 96/62 8. panta 3. punktu zonās un aglomerācijās, kurās vienas vai vairāku piesārņojošu vielu koncentrācija pārsniedz robežvērtības un pielaides summu, dalībvalstis veic pasākumus, lai nodrošinātu, ka tiek izstrādāts un īstenots plāns vai programma piesārņojuma samazināšanai līdz robežvērtībai noteiktā termiņā. Atbilstoši šai normai minētajā plānā vai programmā obligāti jābūt vismaz šīs direktīvas IV pielikumā uzskaitītajai informācijai. Tajā skaitā minētā pielikuma 5. un 6. punktā norādītajai informācijai par piesārņojuma izcelsmi, it īpaši galveno piesārņojošo emisiju avotu sarakstam, kā arī situācijas analīzei, iekļaujot attiecīgus precizējumus, it īpaši tādus [piesārņojuma līmeņa] pārsniegšanu izraisošos faktorus kā pārnese, tostarp pārrobežu pārnese.

8 Direktīvas 96/62 8. panta 6. punktā ir noteikts:

"Gadījumos, kad kāda no piesārņojošām vielām pārsniedz vai grasās pārsniegt robežvērtības un pielaides summu vai respektīvi trauksmes slieksni pēc būtiska piesārņojuma, kas radies citā dalībvalstī, attiecīgās dalībvalstis apspriežas par iespējamo risinājumu. Šādā apspriešanā var piedalīties arī Komisija."

9 Saskaņā ar Direktīvas 96/62 11. panta 1. punkta a) apakšpunktu i) daļa dalībvalstis deviņu mēnešu laikā kopš gada beigām informē Komisiju par gadījumiem, kad pārsniegta robežvērtības un pielaides summa.

10 Direktīvā 96/62 nav noteiktas robežvērtības, bet tās 4. pantā, kurš skatīts kopā attiecīgi ar tās I un II pielikumu, ir norādītas atmosfēru piesārņojošās vielas, kurām ir jānosaka šādas robežvērtības, kā arī faktori, kas ir jāņem vērā šai noteikšanai. Starp šiem faktoriem ir iedzīvotāju apdraudētības pakāpe saistībā ar minētajām piesārņojošajām vielām.

11 Makrodaļiņu un it īpaši makrodaļiņu PM_{10} piesārņojuma robežvērtība ir noteikta Padomes 1999. gada 22. aprīļa Direktīvā 1999/30/EK par robežvērtību noteikšanu sēra dioksīda, slāpekļa dioksīda un slāpekļa oksīdu, makrodaļiņu un svina koncentrācijai apkārtējā gaisā (OV L 163, 41. lpp.). PM_{10} šīs direktīvas 2. panta 11. punktā ir definētas kā makrodaļiņas, no kurām 50 % iziet caur kanālu, kura efektīvais aerodinamiskais šķērsgriezums ir 10 μm.

12 Direktīvas 1999/30 5. panta 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis veic pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka saskaņā ar 7. pantu noteiktā PM_{10} makrodaļiņu koncentrācija apkārtējā gaisā III pielikuma I iedaļā norādītajos termiņos nepārsniedz tajā noteiktās robežvērtības.

Direktīvas III pielikuma I iedaļā noteiktās pielaides piemēro saskaņā ar Direktīvas 96/62/EK 8. pantu."

13 Direktīvas 1999/30 III pielikumā ir noteiktas robežvērtības, kā arī pielaides normas, kas divos nākamajos posmos ir piemērojamas PM_{10}, norādot laiku, no kura jāievēro katra posma robežvērtība. Tādējādi pirmā posma robežvērtības un pielaides normas ir juridiski saistošas no 2005. gada 1. janvāra.

14 Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 21. maija Direktīva 2008/50/EK par gaisa kvalitāti un tīrāku gaisu Eiropai (OV L 152, 1. lpp.) saskaņā ar tās 31. pantu no 2010. gada 11. jūnija aizstās Direktīvu 96/62 un Direktīvu 1999/30. Atbilstoši Direktīvas 2008/50 22. panta 2. punktam, ja konkrētā zonā vai aglomerācijā atbilstību PM_{10} robežlielumiem nevar sasniegt konkrētajai vietai raksturīgu izkliedes īpatnību, nelabvēlīgu klimatisko apstākļu vai pārrobežu ietekmes dēļ, dalībvalsts līdz 2011. gada 11. jūnijam tiek atbrīvota no pienākuma nodrošināt atbilstību minētajiem robežlielumiem, ja ir ievēroti noteikti nosacījumi.

Prāvas priekšvēsture

15 Ar 2005. gada 2. novembra vēstuli Nīderlandes Karaliste saskaņā ar EKL 95. panta 5. punktu darīja zināmu Komisijai savu nodomu pieņemt dekrētu, kas paredzētu no 2007. gada 1. janvāra, atkāpjoties no Direktīvas 98/69 noteikumiem, attiecināt prasību par makrodaļiņu emisiju robežvērtību 5 mg/km uz jauniem M_1 kategorijas un N_1 kategorijas I klases transportlīdzekļiem, kas aprīkoti ar dīzeļmotoru.

16 Sava lūguma atļaut atkāpi pamatojumam Nīderlandes Karaliste precizēja, ka ar Direktīvu 1999/30 noteiktās makrodaļiņu koncentrāciju robežvērtības esot pārsniegtas vairākās tās teritorijas daļās un ka līdz ar to tā nevarot izpildīt šajā direktīvā paredzētos pienākumus. Šajā kontekstā tā uzsvēra salīdzinājumā ar pārējām dalībvalstīm šīs dalībvalsts augsto iedzīvotāju blīvumu un palielināto infrastruktūru koncentrāciju, kas radīja augstāku makrodaļiņu emisiju līmeni uz kvadrātkilometru. Tādējādi iedzīvotāji esot pakļauti piesārņojumam transportlīdzekļu satiksmes zonu tiešu tuvumu apdzīvotajām zonām dēļ. Turklāt nozīmīga piesārņojuma daļa esot no kaimiņdalībvalstīm, tā ka tikai 15 % no vidējās valsts makrodaļiņu koncentrācijas varētu ietekmēt valsts normas par vides aizsardzību.

17 Lai samazinātu makrodaļiņu koncentrāciju, Nīderlandes Karaliste apliecināja, ka esot piešķīrusi prioritāti to makrodaļiņu emisiju samazināšanai, kuras radīja vieglie un kravas transportlīdzekļi, kas ir atbildīgi par 70 % no transporta izcelsmes emisijas. Līdz ar to paziņotais atkāpi ietverošais pasākums esot regulējuma, kas cita starpā koncentrēts uz mazāk piesārņojošu transportlīdzekļu un degvielas sekmēšanu, neatņemama sastāvdaļa. Konkrēti tā paredzēja filtra, kas samazina dīzeļa kvēpos esošo makrodaļiņu daudzumu, uzstādīšanu ar dīzeļmotoru aprīkotiem un Nīderlandes Karalistē reģistrētiem transportlīdzekļiem.

18 Tika apgalvots, ka paziņotais dekrēts būšot piemērojams tikai transportlīdzekļiem, kas ir reģistrēti Nīderlandē, un ka tas nekādi neesot mainījis EK apliecinājumu procedūras, ne arī transportlīdzekļu, kas ieguvuši šo apliecinājumu citās dalībvalstīs, reģistrācijas nosacījumus. Savukārt Nīderlandes policija un iestādes, kurām ir jāveic periodiskas kontroles pēc dekrēta stāšanās spēkā, varēšot pārbaudīt, vai privātā automašīna vai vieglā automašīna, kas paredzēta komercdarbības veikšanai, spēj ievērot jauno makrodaļiņu emisijas robežvērtību – 5 mg/km.

19 Ar 2005. gada 23. novembra vēstuli Komisija apliecināja Nīderlandes Karalistes paziņojuma saņemšanu un to informēja, ka sešu mēnešu termiņš, kas tai ir noteikts ar EKL 95. panta 6. punktu, lai izlemtu par lūgumiem atļaut atkāpi, beidzās 2005. gada 5. novembrī.

20 2006. gada 8. februārī Komisijai tika nodots Nīderlandes gaisa kvalitātes 2004. gada novērtējuma ziņojums (turpmāk tekstā — "2004. gada novērtējuma ziņojums"), kas tika veikts saskaņā ar Direktīvu 96/62. Komisija to reģistrēja šī paša gada 10. februārī.

21 Ar 2006. gada 10. marta vēstuli Nīderlandes iestādes informēja Komisiju par 2006. gada martā *Milieu- en Natuurplanbureau* (Nīderlandes Aģentūra, kas veic ietekmes uz vidi novērtējumus (*MNP*)) veikto novērtējumu ar nosaukumu "Nieuwe inzichten in de omvang van de fijnstofproblematiek" (Jauni norādījumi par makrodaļiņu problemātikas apjomu, turpmāk tekstā — "*MNP* ziņojums").

22 Lai izvērtētu Nīderlandes iestāžu izvirzīto argumentu pamatotību, Komisija lūdza zinātnisku un tehnisku palīdzību konsultantu konsorcijam, kuru koordinē *Nederlandse Organisatie voor toegepast-natuur-wetenschappelijk onderzoek* (Nīderlandes Lietišķo zinātņu pētniecības organizācija (*TNO*)). Šī organizācija iesniedza savu ziņojumu 2006. gada 27. martā (turpmāk tekstā — "*TNO* ziņojums").

23 Ar apstrīdēto lēmumu Komisija 2006. gada 3. maijā noraidīja paziņotā dekrēta projektu tādēļ, ka Nīderlandes Karaliste [nebija] pierādījusi "īpašas problēmas esamību attiecībā

uz Direktīvu 98/69" un tādēļ, ka katrā ziņā "paziņotais pasākums [nebija] samērīgs ar iecerētajiem mērķiem".

Prasība Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais spriedums

24 Ar 2006. gada 12. jūlijā Tiesas kancelejā iesniegto prasības pieteikumu Nīderlandes Karaliste cēla prasību atcelt apstrīdēto lēmumu, iesniedzot arī pieteikumu izskatīt tās prasību paātrinātā procesā.

25 Ar pārsūdzēto spriedumu Pirmās instances tiesa paātrinātā procesā minēto prasību noraidīja. Šajā nolūkā tā noraidīja pirmos divus Nīderlandes Karalistes izvirzītos prasības pamatus saistībā ar Komisijas veikto novērtējumu attiecībā uz īpašas problēmas pastāvēšanu Nīderlandē.

26 Pārsūdzētā sprieduma 43.–49. punktā Pirmās instances tiesa vispirms ir noraidījusi prasības pamatu, ar kuru Nīderlandes Karaliste bija uzsvērusi, ka Komisija ir pārkāpusi savu rūpības pienākumu un pienākumu lēmumos norādīt pamatojumu, savā novērtējumā par apkārtējā gaisa kvalitātes Nīderlandē problēmas specifiskumu, bez paskaidrojumiem neņemot vērā attiecīgos datus par 2004. gadu. Šajā kontekstā Komisija bija atzinusi, ka pretēji tam, ko tā ir apgalvojusi apstrīdētā lēmuma 41. punktā, Nīderlandes Karaliste patiešām oficiāli iesniegusi tās 2004. gada novērtējuma ziņojumu līdz minētā lēmuma pieņemšanai.

27 Pirmās instances tiesa šajā ziņā pārsūdzētā sprieduma 44.–46. punktā ir atzinusi:

"44 Tomēr no [apstrīdētā lēmuma] saistībā ar jautājumu par īpašo apkārtējā gaisa kvalitātes problēmu Nīderlandē izriet, ka pēdējie dati, ko sniegušas Nīderlandes iestādes, tika iekļauti *TNO* ziņojumā. Konkrēti šī dokumenta [..] 29. lappusē ir precizēts, ka:

"No sākuma datiem, ko sniedza Nīderlandes Karaliste attiecībā uz pārsniegšanu 2004. gadā, ir redzama situācija, kas atšķiras no situācijas 2003. gadā. Visās zonās ir konstatēta PM_{10} pārsniegšana par vismaz vienu robežvērtību, kam pieskaitīta pielaides norma."

45 Turklāt *TNO* sava ziņojuma 29. lappusē un Komisija [apstrīdētā lēmuma] 41. punktā atkārto noteiktus 2006. gada marta [*MNP* ziņojuma] secinājumus.

46 Visbeidzot, kā tas izriet no [apstrīdētā lēmuma] 42. punkta, arī ņemot vērā jauno Nīderlandes valdības nodoto informāciju, kas ietverta *MNP* ziņojumā, Komisija ir atteikusies uzskatīt, ka ir konstatēts, ka pastāv īpaša problēma par to, kā Nīderlandes Karaliste ievēro ar Direktīvu 1999/30 noteiktās makrodaļiņu robežvērtību koncentrācijas."

28 Pārsūdzētā sprieduma 47. un 48. punktā Pirmās instances tiesa noteica, ka šādos apstākļos Komisijai nevar pārmest, ka nav pārbaudīti nesenie dati, ko tai ir iesniegusi Nīderlandes valdība, un ka nav norādīti šīs varbūtējās neizpildes iemesli.

29 Pēc tam Pirmās instances tiesa noraidīja prasības pamatu, ka Komisija esot nepamatoti noliegusi īpašās apkārtējā gaisa kvalitātes problēmas esamību Nīderlandē.

30 Attiecībā uz pirmo argumentu, ka Komisija, pieprasot, lai piesauktā problēma, uz ko atsaucas Nīderlandes Karaliste, skar tikai to, esot kļūdaini piemērojusi EKL 95. panta 5. punktā noteikto valsts problēmas specifiskuma kritēriju, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 66.–72. punktā noteica, ka šis pārmetums ir faktiski nepareizs. Šajā ziņā tā it īpaši uzsvēra, ka apstrīdētais lēmums tāpat kā *TNO* ziņojums atsaucās uz situāciju citās dalībvalstīs un ka no šī salīdzinājuma izriet, ka Nīderlandes Karaliste nav saskārusies ar specifisku vides aizsardzības problēmu, kas pamatotu atkāpi ietveroša pasākuma pieņemšanu.

31 Otrais arguments saistībā ar to, ka Komisija neesot ņēmusi vērā Nīderlandes Karalistes nespēju atrisināt makrodaļiņu emisiju, ko rada iekšzemes transports un jūras transports, problēmu, tika noraidīts pārsūdzētā sprieduma 78.–84. punktā. Pirmās instances tiesa šajā ziņā ir tieši atzinusi, ka šim argumentam katrā ziņā trūkst faktiskā

pamatojuma, jo pretēji tam, ko norāda Nīderlandes Karaliste, Komisija nav pakļāvusi iespēju atļaut paziņoto pasākumu nosacījumam, ka robežvērtības lielākoties rodas no emisijām, ko rada ar dīzeļmotoru aprīkoti transportlīdzekļi.

32 Attiecībā uz trešo argumentu, saskaņā ar kuru apkārtējā gaisa kvalitātes problēmas Nīderlandē īpašais raksturs apstiprinot arī Nīderlandes Karalistes nespēju cīnīties pret pārrobežu piesārņojumu, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 87.–94. punktā ir uzskatījusi, ka šī nespēja neļauj uzskatīt, ka ir konstatēts, ka šī dalībvalsts saskaras ar īpašu apkārtējā gaisa kvalitātes problēmu.

33 Pārsūdzētā sprieduma 88.–91. punktā Pirmās instances tiesa atzina, ka valstīs, kuru ģeogrāfiskais lielums ir mazs kā Nīderlandē, lielākā makrodaļiņu daļa gandrīz vienmēr pēc definīcijas ir eksogēnas izcelsmes. Tā ir uzskatījusi, ka tomēr nekādi nav pierādīts, ka pārrobežu makrodaļiņu emisijas ietekmē gaisa kvalitāti Nīderlandē tādā pakāpē, ka tajā esošā makrodaļiņu emisiju ierobežošanas problēma atšķiras no tās, kāda tā ir pārējā Eiropas Kopienā.

34 Pārsūdzētā sprieduma 92. punktā tā arī norādīja, ka problēmas specifiskums ir jāizvērtē, ņemot vērā ar Direktīvu 1999/30 noteiktās normas. Tomēr Direktīvas 1999/30 III pielikumā ir noteiktas prasības tikai makrodaļiņu koncentrācijas robežvērtībām, neņemot vērā esošo makrodaļiņu izcelsmi.

35 Visbeidzot, pārsūdzētā sprieduma 105.–116. punktā Pirmās instances tiesa noraidīja ceturto argumentu, ka Komisija esot nepamatoti noliegusi Nīderlandes apkārtējā gaisā konstatēto makrodaļiņu koncentrāciju robežvērtību pārsniegšanas [stāvokļa] īpašo nopietnību.

36 Šajā ziņā pārsūdzētā sprieduma 107. punktā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka no lietas neizriet, ka Nīderlandē konstatētie pārsniegšanas gadījumi salīdzinājumā ar citās dalībvalstīs konstatētajiem pārsniegšanas līmeņiem ir tāda akūta situācija, kas būtu īpaša problēma. Tā pārsūdzētā sprieduma 109. punktā Pirmās instances tiesa norādīja, ka no saraksta, kas izveidots, pamatojoties uz valstu novērtējuma ziņojumiem par gaisa kvalitāti par 2004. gadu, var secināt, ka Nīderlandes Karaliste bija daļa no to piecu dalībvalstu grupas, kuru visās zonās šajā gadā tika reģistrēts augstāks makrodaļiņu koncentrāciju līmenis par diennakts vidējām vērtībām.

37 Turklāt pārsūdzētā sprieduma 115. punktā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka papildus tam, ka tie nav ar Direktīvu 1999/30 apstiprinātie kritēriji, nav arī pierādīts, ka iedzīvotāju blīvums, ceļu satiksmes intensitāte vairākās Nīderlandes zonās un mājokļu atrašanās vieta gar autoceļu maršrutiem attiecībā uz šo dalībvalsti veidotu problēmu, kas to ievērojami izceltu salīdzinājumā ar citiem reģioniem, it īpaši *Benelux* teritoriju, Apvienotās Karalistes centrālo daļu un Vācijas rietumu daļu.

38 Līdz ar to pārsūdzētā sprieduma 117.–120. punktā Pirmās instances tiesa, uzskatot, ka Nīderlandes Karalistei nav izdevies pierādīt īpašas problēmas pastāvēšanu tās teritorijā, kas ir viens no EKL 95. panta 5. un 6. punktā izvirzītajiem kumulatīvajiem nosacījumiem, norādīja, ka Komisijai paziņotais dekrēta projekts ir jānoraida. Līdz ar to Pirmās instances tiesa rīkojās atbilstoši racionalitātes principam un nesprieda par citiem šīs dalībvalsts izvirzītajiem pamatiem, ar kuriem tika apšaubīts gan Komisijas novērtējums, gan pamatojums, pirmkārt, attiecībā uz paziņotā projekta samērīgumu un, otrkārt, attiecībā uz starptautisko juridisko kontekstu.

Lietas dalībnieku prasījumi

39 Ar savu apelācijas sūdzību Nīderlandes Karaliste lūdz Tiesai:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu un nodot lietu pārējo prasības pamatu izskatīšanai atpakaļ Pirmās instances tiesai, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

40 Komisija lūdz Tiesai:

— galvenokārt, apelācijas sūdzību atzīt par nepieņemamu;

— pakārtoti, to noraidīt un

— piespriest Nīderlandes Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

41 Savas apelācijas sūdzības pamatojumam Nīderlandes Karaliste izvirza divus pamatus. Pirmkārt, tā apgalvo, ka Pirmās instances tiesa esot nepareizi interpretējusi EKL 253. pantā paredzēto rūpības pienākumu un pienākumus norādīt pamatojumu, jo tā ir

atzinusi, ka Komisija nav pārkāpusi šos pienākumus, kad tā apstrīdētajā lēmumā, nenorādot pamatojumu, nepārbaudīja 2004. gada novērtējuma ziņojumā ietvertos attiecīgos datus. Otrkārt, Nīderlandes Karaliste apgalvo, ka Pirmās instances tiesa, izvērtējot, vai pastāv īpaša apkārtējā gaisa kvalitātes problēma tās teritorijā, ir izmantojusi nepareizus tiesiskos kritērijus.

Par pieņemamību

42 Komisija pamatojas uz apelācijas sūdzības nepieņemamību. Attiecībā uz pirmo pamatu tā uzsver, ka Nīderlandes Karalistei neesot tiesību atsaukties uz to, ka neesot ņemts vērā 2004. gada novērtējuma ziņojums, norādot, ka šis ziņojums tika iesniegts pēc Direktīvā 96/62 noteiktā termiņa un trīs mēnešus pēc lūguma pieļaut atkāpi iesniegšanas. Turklāt Komisija uzskata, ka Pirmās instances tiesa esot atzinusi, ka īstenībā Komisija ir ņēmusi vērā minēto ziņojumu un ka par šī fakta konstatāciju nevarot iesniegt apelācijas sūdzību. Attiecībā uz otro pamatu Komisija apgalvo, ka Pirmās instances tiesas secinājumi balstoties uz vairākiem svarīgiem faktiem, kuru lielākā daļa nav apstrīdēta, un ka šie secinājumi paliek pamatoti pat tad, ja Tiesai būtu jāpiekrīt Nīderlandes Karalistes argumentiem.

43 Šajā ziņā vispirms ir jāatzīst, ka šajā gadījumā jautājums, vai Komisijai, neraugoties uz iespējamo nokavējumu, ar kādu šis ziņojums ticis iesniegts, bija jāņem vērā 2004. gada novērtējuma ziņojums, kā to savu secinājumu 32.–34. punktā atzina arī ģenerāladvokāte, attiecas nevis uz pieņemamību, bet uz būtību.

44 Turpinājumā attiecībā uz argumentu, ka Nīderlandes Karaliste ar pirmo pamatu centās apšaubīt faktu konstatējumus, pietiek atzīmēt, ka tā tas nav. Nīderlandes Karaliste šajā kontekstā nemaz neapstrīd Pirmās instances tiesas secinājumus, no kuriem izriet, ka dati par 2004. gadu bija iekļauti *TNO* ziņojumā un ka Komisija bez šī ziņojuma ir ņēmusi vērā arī *MNP* ziņojumu. Savukārt minētā dalībvalsts apstrīd secinājumus, ko Pirmās instances tiesa ir veikusi saistībā ar šiem faktu konstatējumiem. Jautājums, vai Pirmās instances tiesa varēja pareizi secināt no minētajiem faktiem, ka Komisija nav pārkāpusi ne savu rūpības pienākumu, ne pienākumu norādīt pamatojumu, ir tiesību jautājums, kurš pakļauts Tiesas kontrolei apelācijas tiesvedībā (skat. 1997. gada 20. novembra spriedumu lietā C-188/96 P Komisija/*V*, *Recueil*, I-6561. lpp., 24. punkts, kā arī 2005. gada 28. jūnija spriedumu apvienotajās lietās C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, Krājums, I-5425. lpp., 453. punkts).

45 Visbeidzot, runājot par Komisijas izteikto iebildumu attiecībā uz otro pamatu, jāatgādina, ka Tiesa jau ir nospriedusi, ka fakts, ka apelācijas sūdzība vai apelācijas sūdzības pamats neskar visus iemeslus, kas Pirmās instances tiesai ir likuši pieņemt nostāju par jautājumu, nepadara šo pamatu par nepieņemamu (skat. 2000. gada 3. oktobra spriedumu lietā C-458/98 P *Industrie des poudres sphériques*/Padome, *Recueil*, I-8147. lpp., 67. punkts, un 2005. gada 23. septembra rīkojumu lietā C-357/04 P *Andolfi*/Komisija, 24. punkts).

46 No tā izriet, ka apelācijas sūdzība ir jāatzīst par pieņemamu.

Par lietas būtību

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz nepareizu EKL 253. pantā paredzētā rūpības pienākuma un pienākuma norādīt pamatojumu interpretāciju

— Lietas dalībnieku argumenti

47 Nīderlandes Karaliste šī pirmā pamata ietvaros norāda, ka 2004. gada novērtējuma ziņojumam esot ļoti liela nozīme, jo tas atklāj, ka 2004. gadā diennakts vidējās vērtības, pat ņemot vērā pieļaujamā pārsnieguma līmeni, tika pārsniegtas visās Nīderlandes zonās un aglomerācijās. Turklāt dati par šo gadu atklāja atšķirīgu ainu salīdzinājumā ar 2003. gadu, ko, atsaucoties uz *TNO* ziņojumu, Pirmās instances tiesa pati esot atzinusi pārsūdzētā sprieduma 44. punktā.

48 Nīderlandes Karaliste no pārsūdzētā sprieduma secina, ka Pirmās instances tiesa uzskata par pietiekamu, ka Komisija dalībvalsts iesniegtos attiecīgos datus tikai nodod pētniecības organizācijai, kaut gan, pirmkārt, Komisija nepārbauda šos datus apstrīdētajā lēmumā, tajā apšaubot pašu faktu, ka šie dati tai ir iesniegti, un, otrkārt, savā apstrīdētajā lēmumā tā nepārņem pētniecības organizācijas secinājumu, saskaņā ar kuru minētie dati atklāj pilnīgi pretēju un daudz problemātiskāku ainu par attiecīgās dalībvalsts situāciju. Šādi interpretējot, Pirmās instances tiesa esot kļūdaini piemērojusi

rūpības un pamatojuma pienākumu, kuru vidū ir arī Komisijas pienākums rūpīgi un objektīvi izvērtēt visus izskatāmās lietas apstākļus un pienācīgi pamatot savu lēmumu.

49 Visbeidzot, pēc šīs dalībvalsts domām, Pirmās instances tiesa piešķirot nepamatoti lielu nozīmi tam, ka Komisija ir ņēmusi vērā *MNP* ziņojumu. Šajā ziņā tā norāda, ka, ja Komisija ir pamatojusi savu nostāju ar šī ziņojuma, kas starp citu tai esot iesniegts pusotru mēnesi pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, palīdzību, tā turpretī, iesniedzot pamatojumu šajā sakarā, neesot nekādā veidā ņēmusi vērā 2004. gada novērtējuma ziņojumu, kas tai esot iesniegts trīs mēnešus pirms minētā lēmuma pieņemšanas, bet kura dati bija mazāk izdevīgi tās nostājai. Turklāt *TNO* ziņojums skaidri atklāja, ka *MNP* ziņojuma rezultāti neko nemaina secinājumos attiecībā uz datu, kas sniegti 2004. gada novērtējuma ziņojumā, vidējām vērtībām.

50 Komisija papildus argumentam, kas izteikts šī sprieduma 42. punktā attiecībā uz iespējamo iesniegšanas nokavējumu, ar kādu 2004. gada novērtējuma ziņojums esot iesniegts, norādīja, ka tā savos lēmumos neiekļauj visus novērtējumu elementus, ko tā izmanto. Tomēr no dažiem pārsūdzētā sprieduma punktiem izriet, ka Pirmās instances tiesa esot uzskatījusi, ka no 2004. gada novērtējuma ziņojuma, kā arī no *MNP* ziņojuma izriet, ka gaisa kvalitāte Nīderlandē, salīdzinot ar 2003. gadu un iepriekš uzskaitīto, ir uzlabojusies.

— Tiesas vērtējums

51 Saskaņā ar EKL 95. panta 5. punktu pēc saskaņošanas pasākumu pieņemšanas dalībvalstīm ir pienākums iesniegt Komisijas apstiprināšanai visas atkāpes ietverošas valsts tiesību normas, ko tās uzskata par nepieciešamām.

52 Minētajā tiesību normā ir iekļauta prasība, ka tādu valsts noteikumu ieviešana ir jāpamato ar jauniem zinātniskiem datiem, kas ir saistīti ar vides vai darba vides aizsardzību, kura ir kļuvusi nepieciešama, ņemot vērā īpašas problēmas rašanos attiecīgajā dalībvalstī pēc saskaņošanas pasākuma veikšanas, un ka paredzētās normas, kā arī pamatojums to pieņemšanai jāpaziņo Komisijai. (skat. 2003. gada 21. janvāra spriedumu lietā C-512/99 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-845. lpp., 80. punkts, kā arī 2007. gada 13. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-439/05 P un C-454/05 P *Land Oberösterreich* un Austrijas Republika/Komisija, Krājums, I-7141. lpp., 57. punkts).

53 Šie nosacījumi ir kumulatīvi, un, lai Komisija nenoraidītu valsts noteikumus ar ietverto atkāpi, tie visi ir jāizpilda (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Vācija/Komisija, 81. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Land Oberösterreich* un Austrijas Republika/Komisija, 58. punkts).

54 Lai izvērtētu, vai minētie nosacījumi ir tiešām izpildīti, kas vajadzības gadījumā var prasīt kompleksu tehnisku novērtējumu, Komisijai ir plaša rīcības brīvība.

55 Tomēr šī rīcības brīvības īstenošana nav atbrīvota no pārbaudes tiesā. Saskaņā ar Tiesas judikatūru Kopienu tiesai ir jāpārbauda ne vien izvirzīto pierādījumu materiālā precizitāte, uzticamība un konsekvence, bet arī jāpārbauda, vai šie pierādījumi izveido visu atbilstošo datu kopumu, kas ir jāņem vērā, lai izvērtētu sarežģītu situāciju, un to, vai šo pierādījumu raksturs ļauj pamatot no tiem izdarītos secinājumus (skat. 2007. gada 22. novembra spriedumu lietā C-525/04 P Spānija/*Lenzing*, Krājums, I-9947. lpp., 57. punkts un tajā minētā judikatūra).

56 Turklāt ir jāatgādina, ka gadījumā, ja Kopienu iestādei ir plaša rīcības brīvība, kontrolei saistībā ar Kopienu tiesību sistēmā paredzēto administratīvā procesa garantiju ievērošanu ir fundamentāla nozīme. Tiesai ir bijusi iespēja precizēt, ka viena no šīm garantijām ir kompetentās iestādes pienākums rūpīgi un objektīvi pārbaudīt visus izskatāmās lietas apstākļus un pietiekami pamatot savu nolēmumu (skat. 1991. gada 21. novembra spriedumu lietā C-269/90 *Technische Universität München*, *Recueil*, I-5469. lpp., 14. punkts; 1992. gada 7. maija spriedumu apvienotajās lietās C-258/90 un C-259/90 *Pesquerias De Bermeo* un *Naviera Laida*/Komisija, *Recueil*, I-2901. lpp., 26. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā Spānija/*Lenzing*, 58. punkts).

57 Kontrole saistībā ar minēto procesuālo garantiju ievērošanu ir vēl svarīgāka EKL 95. panta 5. punktā paredzētās procedūras ietvaros, jo tajā nav piemērojams sacīkstes princips (skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Land Oberösterreich* un Austrijas Republika/Komisija, 44. punkts).

58 Šajā gadījumā Nīderlandes Karaliste pārmet Komisijai rūpības pienākuma un pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu, jo tā apstrīdētajā lēmumā, nenorādot iemeslu, neesot pārbaudījusi 2004. gada novērtējuma ziņojumā iekļautos datus.

59 Šajā ziņā apstrīdētā lēmuma 41. punktā ir konstatēts, ka "atbilstoši Padomes Direktīvai 96/62/EK izstrādātie gada ziņojumi liecina, ka Nīderlandē 2003. gadā nav īpaši daudz pārsniegusi robežvērtības, salīdzinot ar citām dalībvalstīm (tādām kā Beļģija, Austrija, Grieķija, Čehija[s Republika], Lietuva, Slovēnija un Slovākija). Tā kā Nīderlande vēl nav iesniegusi oficiālos datus par 2004. gadu, nav iespējams veikt gaisa kvalitātes salīdzinājumu minētajā gadā Nīderlandē un citās dalībvalstīs".

60 Nav šaubu, ka oficiālie dati par 2004. gadu, kas ir iekļauti 2004. gada novērtējuma ziņojumā, tiešām ir paziņoti Komisijai 2006. gada 8. februārī un reģistrēti 2006. gada 10. februārī, proti, vairākus mēnešus pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas.

61 No EKL 174. panta 3. punkta pirmā ievilkuma izriet, ka Komisijai savos lēmumos vides jomā principā ir jāņem vērā visi jaunie pieejamie zinātniskie un tehniskie dati. Šis pienākums īpaši attiecas uz procedūru saskaņā ar EKL 95. panta 5. un 6. punktu, kuras pats pamats ir jauno datu ņemšana vērā.

62 Līdz ar to Komisijai šajā gadījumā bija pienākums ņemt vērā 2004. gada novērtējuma ziņojumā iekļautos datus. Šo pienākumu neatcēla fakts, ka Nīderlandes Karaliste minēto ziņojumu tai iesniedza pēc Direktīvā 96/62 paredzētā termiņa, jo šiem termiņiem nav sakara ar EKL 95. panta 5. un 6. punktā paredzēto procedūru. Tāpat nav noliedzams, ka Komisijai apstrīdētā lēmuma izstrādē vēl bija iespējams ņemt vērā minēto ziņojumu, jo *TNO* un *MNP* ziņojumi, ar kuriem Komisija pamatoja minēto lēmumu, tai tika iesniegti vēl vēlāk.

63 Komisijas secinājumi, kas ietverti apstrīdētā lēmuma 41. un 42. punktā, no kuriem izriet, ka tā savu vērtējumu par īpašas problēmas pastāvēšanu Nīderlandē ir balstījusi uz ikgadējiem ziņojumiem, kas attiecas uz 2003. gadu, nevis uz 2004. gadu, rada būtiskas šaubas par to, vai šī iestāde ir ņēmusi vērā datus attiecībā uz šo pēdējo gadu.

64 Ja, kā to pārsūdzētā sprieduma 44. punktā norāda Pirmās instances tiesa, *TNO* ziņojumā patiesi ir ietverti arī sākotnējie Nīderlandes Karalistes paziņotie dati par 2004. gadu, apstrīdētajā lēmumā tomēr nav nevienas atsauces uz šo faktu vai uz *TNO* secinājumiem attiecībā uz šiem datiem.

65 Pretēji pārsūdzētajam spriedumam apstrīdētajā lēmumā nav minēts *TNO* vērtējums, saskaņā ar kuru šie sākotnējie dati par 2004. gadu veido atšķirīgu ainu, salīdzinot ar iepriekšējo gadu, attiecībā uz to, ka visās Nīderlandes zonās ir konstatēta PM_{10} pārsniegšana par vismaz vienu robežvērtību, kam pieskaitīta pielaides norma.

66 Tomēr, īpaši ņemot vērā minēto *TNO* vērtējumu, Komisijai, lai tā pienācīgi ievērotu savu pienākumu izmeklēt visus konkrētās lietas būtiskos apstākļus un pietiekami pamatot savu lēmumu, apstrīdētajā lēmumā bija jāizklāsta iemesli, kuru dēļ tā uzskata, ka, pamatojoties uz datiem par 2004. gadu un pretēji *TNO* norādītajām atšķirībām starp šiem datiem un iepriekšējā gada datiem, īpašas problēmas esamība nav pierādīta.

67 Kaut arī Tiesa ir atzinusi, ka Komisija, izvērtējot šī lūguma piešķirt atkāpi pamatotību saskaņā ar EKL 95. panta 5. punktu, var vērsties pie neatkarīgiem ekspertiem, lai varētu balstīties uz to atzinumu par šāda lūguma pamatojumam iesniegtajiem jaunajiem zinātniskajiem datiem (skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Land Oberösterreich* un Austrijas Republika/Komisija, 32. punkts), tomēr ir jākonstatē, ka sākotnējā atbildība veikt minēto vērtējumu gulstas uz Komisiju, kurai pašai, nepieciešamības gadījumā balstoties uz ekspertu atzinumu, ir jāizvērtē visi būtiskie apstākļi un savā galīgajā lēmumā jāapraksta svarīgie apsvērumi, kas tai lika pieņemt šādu lēmumu.

68 No tā izriet, ka tikai tas, ka *TNO* ziņojumā ir iekļauti sākotnējie dati par 2004. gadu, nevar pamatot to, ka Komisija savā apstrīdētajā lēmumā nav ne pārbaudījusi datus par minēto gadu, ne norādījusi šādas bezdarbības iemeslus.

69 Tas pats attiecas uz to, ka Komisija savā apstrīdētajā lēmumā ir pārņēmusi dažus secinājumus no *MNP* ziņojuma un, ņemot vērā jauno informāciju, kas ietverta tajā, ir vērtējusi īpašas problēmas esamību Nīderlandē.

70 Tāpat *MNP* secinājumos, ko Komisija bija pārņēmusi apstrīdētā lēmuma 41. punktā, nav nevienas atbildes uz jautājumu, vai minētā lēmuma pieņemšanas brīdī un, īpaši ņemot vērā datus par 2004. gadu, Nīderlandē pastāvēja īpaša apkārtējā gaisa kvalitātes problēma.

71 Šie secinājumi, no kuriem izriet, ka saskaņā ar jaunu novērtēšanu PM_{10} līmenis ir par 10–15 % zemāks par iepriekšējiem gadījumiem un zonu skaits, kurās robežvērtības tika pārsniegtas, samazināsies par pusi 2010. gadā no to skaita 2005. gadā un 2015. gadā — no to skaita 2010. gadā, neapšauba datu par 2004. gadu patiesumu, kas pierāda robežvērtību pārsniegšanu visā Nīderlandes teritorijā, un neizslēdz, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā šajā dalībvalstī pastāvēja īpaša problēma.

72 No iepriekš minētā izriet, ka Pirmās instances tiesa, nolemjot, ka Komisija, pieņemot apstrīdēto lēmumu, nav pārkāpusi ne rūpības pienākumu, ne pienākumus norādīt pamatojumu, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

73 Tā kā Komisija, lai izvērtētu īpašas apkārtējā gaisa kvalitātes problēmas esamību Nīderlandē, nav ņēmusi vērā visus atbilstīgos datus un it īpaši tos, kas attiecas uz 2004. gadu, šajā novērtējumā ir pieļauta kļūda neatkarīgi no tā, vai Komisija minētajā novērtējumā ir papildus izmantojusi nepareizus tiesiskos kritērijus, kā to apgalvoja Nīderlandes Karaliste.

74 Šādos apstākļos Pirmās instances tiesa nevarēja, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, noraidīt Nīderlandes Karalistes prasību kā nepamatotu, secinot, ka Komisija ir pamatoti uzskatījusi, ka problēma attiecībā uz makrodaļiņu koncentrācijas apkārtējā gaisā atbilstību Kopienas robežvērtībām nav īpaša.

75 No tā izriet, ka pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ. Otrā pamata izskatīšana, ar kuru Nīderlandes Karaliste pārmet Pirmās instances tiesai, ka tā, izvērtējot īpašas apkārtējā gaisa kvalitātes problēmas esamību Nīderlandē, esot izmantojusi nepareizus tiesiskos kritērijus, lai arī kāds būtu tās novērtējums, neietekmē apelācijas sūdzības rezultātu, līdz ar to tā nav jāveic.

76 Saskaņā ar Eiropas Kopienu Tiesas Statūtu 61. panta pirmo daļu Pirmās instances tiesas nolēmuma atcelšanas gadījumā Tiesa pati var taisīt galīgo spriedumu lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija. Tā tas ir šajā lietā.

77 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka Komisijas veiktā nepilnīgā atbilstošo zinātnisko datu analīze var ietekmēt ne tikai tās novērtējumu attiecībā uz īpašas problēmas esamību, bet visu novērtējumu par EKL 95. panta 5. un 6. punkta piemērošanas nosacījumiem un it īpaši attiecībā uz paziņotā pasākuma samērīgumu, jo pieejamo zinātnisko datu pilnīgāks novērtējums pats par sevi var ietekmēt novērtējumu attiecībā uz šāda pasākuma samērīgumu.

78 Šādos apstākļos apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, lai Komisija varētu no jauna, pamatojoties uz visiem pieejamajiem zinātniskajiem datiem, izvērtēt paziņoto pasākumu, lai noteiktu, vai tas atbilst EKL 95. panta 5. un 6. punkta prasībām.

Par tiesāšanās izdevumiem

79 Tiesas Reglamenta 122. pantā ir paredzēts, ka tad, ja apelācija ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu, tā lemj par tiesāšanās izdevumiem.

80 Atbilstoši tā paša reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz 118. pantu, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Nīderlandes Karaliste ir prasījusi piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2007. gada 27. jūnija spriedumu lietā T-182/06 Nīderlandes Karaliste/Komisija;

2) atcelt Komisijas 2006. gada 3. maija Lēmumu 2006/372/EK par valsts noteikumu projektu, kuru saskaņā ar EKL 95. panta 5. punktu paziņojusi Nīderlandes Karaliste un kurā noteiktas makrodaļiņu emisijas robežvērtības ar dīzeļmotoriem aprīkotiem transportlīdzekļiem;

3) Eiropas Kopienu Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]